

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

ลักษณะของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงสำรวจ และเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบความผูกพันและบุคลิกภาพที่เบี่ยงเบนของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายและมาจากครอบครัวแตกแยก

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษามีคุณสมบัติ เป็นเยาวชนชายที่กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งเข้าสู่กระบวนการของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และเยาวชนดังกล่าวมาจากครอบครัวแตกแยก

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ เยาวชนชายที่กระทำผิดกฎหมาย และมาจากครอบครัวแตกแยก ซึ่งเข้าสู่กระบวนการของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน คัดเลือกจากการสุ่มตัวอย่างแบบ Single Cluster Random Sampling จากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจำนวน 52 แห่งทั่วประเทศ โดยการสุ่มแบบจับฉลากมา 11 แห่ง ดังต่อไปนี้

สถานที่	จำนวนที่กำหนดไว้	จำนวนแบบสอบถามที่สมบูรณ์
1. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดแพร่	20	20
2. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดลำปาง	30	12
3. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสุโขทัย	20	17
4. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดหนองบัวลำภู	20	19

สถานที่	จำนวนที่กำหนดไว้	จำนวนแบบสอบถามที่สมบูรณ์
5. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดนครพนม	30	27
6. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดนครสวรรค์	50	47
7. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดนนทบุรี	50	42
8. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดสมุทรปราการ	50	40
9. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกาญจนบุรี	50	50
10. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดระยอง	50	48
11. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสตูล	30	27
รวม	400	349

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ในส่วนของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มี 2 ส่วน คือ การได้มาซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย กับลักษณะและคุณภาพของเครื่องมือแต่ละชนิด

การได้มาซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้มา 2 ลักษณะ คือ เลือกเครื่องมือที่ผู้อื่นสร้างไว้นำมาใช้ และสร้างเครื่องมือขึ้นใหม่เพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้โดยเฉพาะ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังแผนภาพ ที่ได้ดัดแปลงจาก โกศล มีคุณ และคณะ (2545)

ขั้นที่ 1

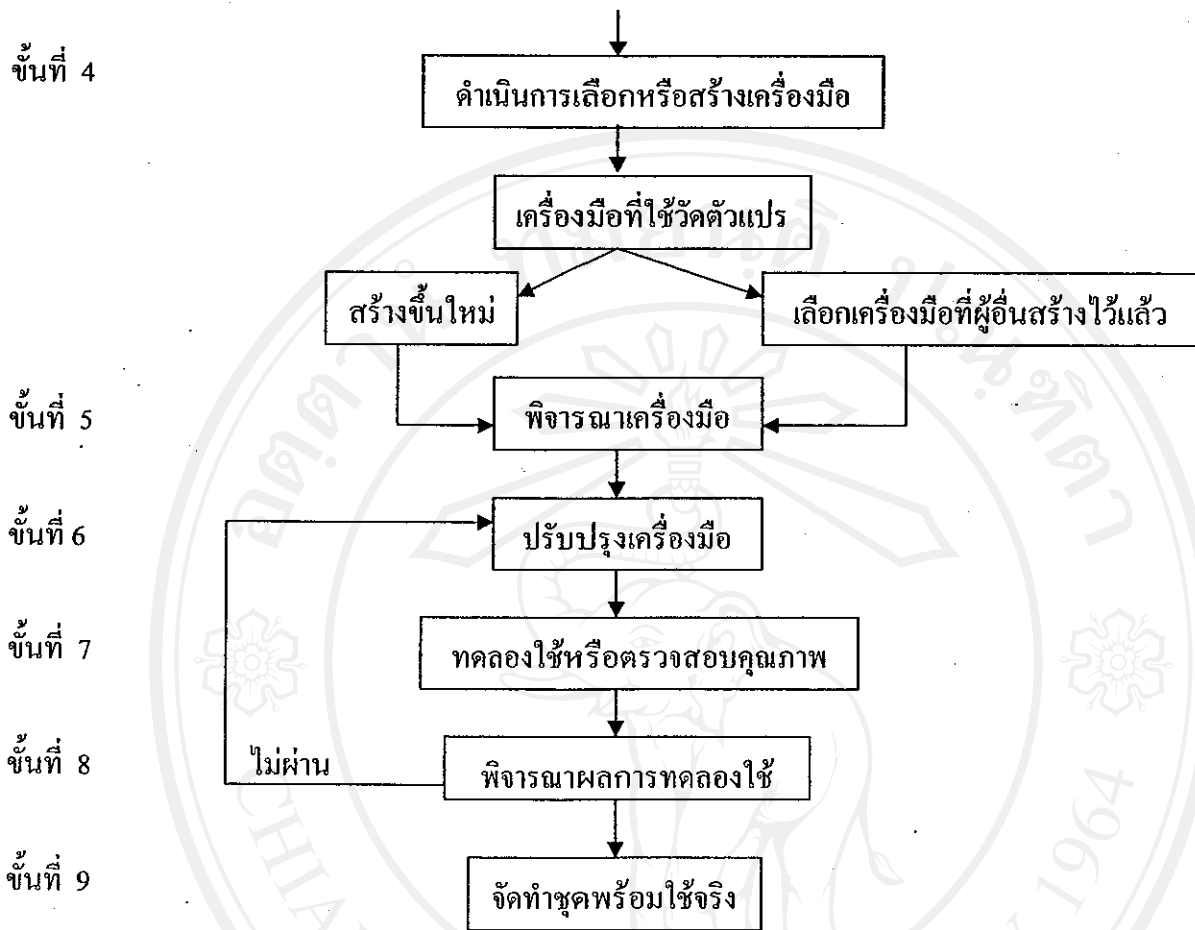
ตรวจสอบเครื่องมือที่ต้องใช้

ขั้นที่ 2

วางแผนการทำงาน

ขั้นที่ 3

ศึกษาแนวทางการเลือกหรือสร้างเครื่องมือ

แผนภาพแสดงขั้นตอนการได้มาซึ่งเครื่องมือการวิจัย

ขั้นตอนจากแผนภาพ อธิบายการดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ชั้นที่ 1 ตรวจสอบเครื่องมือที่จะต้องใช้ จากแบบการวิจัยและตามที่กำหนดไว้ในการวิจัย เครื่องมือที่ต้องใช้ ได้แก่ แบบสอบถามลักษณะทางประชากร แบบวัดบุคลิกภาพต่อต้านสังคม แบบสำรวจอาการซึมเศร้า และแบบวัดความผูกพัน
2. ชั้นที่ 2 วางแผนกำหนดขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ มี 7 ขั้นตอน คือ ศึกษาแนวทางเลือกหรือสร้างเครื่องมือ ดำเนินการเลือกหรือสร้างเครื่องมือ พิจารณาเครื่องมือ ปรับปรุง ทดลองใช้ และตรวจสอบคุณภาพ พิจารณาผลการทดลองใช้ และจัดทำชุดพร้อมใช้จริง
3. ชั้นที่ 3 ศึกษาแนวทางเลือกหรือสร้างเครื่องมือ ศึกษาค้นคว้าเอกสาร และแนวคิดต่างๆ เพื่อแสวงหารูปแบบและแนวทางสร้างเครื่องมือ จากนั้นนำการศึกษาค้นคว้าที่รวบรวมได้ ปรีกษา

ผู้ทรงคุณวุฒิ และที่ปรึกษา เลือกหรือสร้างใหม่เพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ทั้งเนื้อหา รูปแบบของเครื่องมือ และแนวทางการดำเนินงาน เพื่อให้ได้มาซึ่งเครื่องมือที่เหมาะสมและมีคุณภาพ

4. ขั้นที่ 4 ดำเนินการเลือกหรือสร้างเครื่องมือ ดำเนินการ 2 ส่วน คือ
 - 4.1 พิจารณาตัวแปรที่สามารถใช้เครื่องมือที่สร้างไว้แล้ว โดยนำไปปรึกษากับผู้ทรงคุณวุฒิ และที่ปรึกษา เมื่อได้เครื่องมือแล้วนำมาตรวจสอบความเหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบวัดบุคลิกภาพต่อต้านสังคม และ แบบสำรวจอาการซึมเศร้า ชุด Beck Depression Inventory
 - 4.2 ตัวแปรที่ยังไม่มีเครื่องมือในการวัด แบบวัดที่สร้างคือ แบบวัดความผูกพัน
 - 4.3 สร้างแบบสอบถามลักษณะทางประชากรที่ต้องการศึกษาในครั้งนี้
5. ขั้นที่ 5 พิจารณาเครื่องมือ ผู้วิจัยได้เชิญผู้ทรงคุณวุฒิและที่ปรึกษา เพื่อพิจารณาเครื่องมือที่ได้เลือกและสร้างขึ้นใหม่ ผู้ทรงคุณวุฒิและที่ปรึกษาได้ตรวจสอบความตรงของเครื่องมือทั้งส่วนที่เป็นเนื้อหา สาระ วิธีการ และรูปแบบ
6. ขั้นที่ 6 ปรับปรุง นำข้อเสนอแนะและแนวความคิดจากขั้นที่ 5 ไปดำเนินการ และจัดเตรียมเครื่องมือที่เลือกจากผู้สร้างไว้ เพื่อนำไปทดลองใช้และตรวจสอบคุณภาพ
7. ขั้นที่ 7 ทดลองใช้ และตรวจสอบคุณภาพ การทดลองใช้ ได้แก่ แบบวัดบุคลิกภาพต่อต้านสังคม แบบสำรวจอาการซึมเศร้า ชุด Beck Depression Inventory และแบบวัดความผูกพัน จัดเป็น 3 ชุด นำไปทดลองใช้กับเยาวชนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษา 200 คน จากนั้นนำผลการทดสอบมาประเมิน วิเคราะห์ เพื่อตรวจสอบคุณภาพ โดยตรวจสอบความเที่ยงของเครื่องมือทั้งฉบับ
8. ขั้นที่ 8 พิจารณาผลการทดลองใช้ จากการประเมินและวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ หากพบว่าเครื่องมือชนิดใดยังมีคุณภาพไม่ดี ไม่ได้มาตรฐาน ก็จะนำไปปรับปรุงใหม่ และทดลองใช้อีกจนกระทั่งมีคุณภาพดี แล้วก็รวบรวมจัดทำชุดที่ใช้จริงต่อไป เครื่องมือที่สร้างขึ้นใหม่ในการศึกษานี้ การตรวจสอบคุณภาพรอบแรกจะตรวจสอบเป็นรายข้อ เพื่อเลือกข้อที่มีคุณภาพดีนำไปทดลองใช้ แล้วตรวจสอบคุณภาพรายข้ออีกครั้ง และตรวจสอบความเที่ยงของเครื่องมือทั้งฉบับ
9. ขั้นที่ 9 จัดทำชุดพร้อมใช้จริง เมื่อการพัฒนาเครื่องมือผ่านขั้นตอนการตรวจสอบคุณภาพเป็นที่พอใจแล้ว ผู้วิจัยจะนำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมาจัดเป็นรูปแบบที่เป็นมาตรฐานพร้อมใช้เพื่อดำเนินการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

ลักษณะและองค์ประกอบของเครื่องมือ

1. แบบสอบถามลักษณะทางประชากร (Demographic Data) ของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ อายุ เพศ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรสของบิดามารดา ผู้ที่เขาวชนอาศัยอยู่ด้วยก่อน กระทำผิดกฎหมาย จำนวนครั้งของการกระทำผิดกฎหมาย คดีที่กระทำความผิด สภาพที่อยู่อาศัย ก่อนถูกจับกุม และเพื่อนที่คบ

2. แบบวัดรูปแบบความผูกพัน การวัดความผูกพัน Ainsworth และคณะ ได้แบ่งความผูกพัน ออกเป็น 3 แบบ จากสถานการณ์ Strange Situation ตามแนวคิดของ Bowlby หลังจากนั้นก็ได้มีผู้ศึกษาต่อและสร้างเป็นแบบวัดความผูกพัน ได้แก่

2.1 Hazan และ Shaver (1987 อ้างใน Shaver และ Fraley, 2002) ได้สร้างแบบวัดความผูกพันแบบโรแมนติกสำหรับผู้ใหญ่ เป็นแบบวัดแรกในการวัดความผูกพัน เป็นลักษณะของการรายงานตนเอง ต่อมาก็มีการปรับปรุงอีก ในปี 1990

2.2 แบบสอบถามความสัมพันธ์ (The Relationship Questionnaire: RQ) ผู้พัฒนาแบบสอบถามนี้คือ Bartholomew และ Horowitz (1991 อ้างใน Shaver และ Fraley, 2002) เป็นแบบรายงานตนเอง ประเมินความผูกพันในวัยผู้ใหญ่ ตามกรอบแนวคิดของ Bartholomew (1990) การศึกษาของ Brennan, Shaver และ Tobey (1991 อ้างใน Shaver และ Fraley, 2002) พบว่า การแบ่งความผูกพันแต่ละแบบของ Bartholomew มีลักษณะเช่นเดียวกับ Hazan และ Shaver ต่อมา Bartholomew ได้สร้างแบบสัมภาษณ์ความผูกพันในวัยผู้ใหญ่ (The Adult Attachment Interview: AAI) มีการเพิ่มรูปแบบความผูกพันแบบ Dismissing – avoidant เข้ามา จึงมีความผูกพันเป็น 4 แบบ ใน 2 มิติ (การมองตนเองและผู้อื่น ในด้านบวก/ลบ) ซึ่งไม่พบในการศึกษาเริ่มแรกของ Hazan และ Shaver สำหรับ Hazan และ Shaver ก็ได้แสดงแนวคิดที่แบ่งความผูกพันออกเป็น 2 มิติ ในแบบสัมภาษณ์ความผูกพันในวัยผู้ใหญ่ Brennan และคณะ (2002 อ้างใน Shaver และ Fraley, 2002) ได้แสดงแนวคิดที่แบ่งความผูกพันเป็น 2 มิติว่าเป็นแนวคิดเดียวกับ Ainsworth และคณะ (1978) ที่ศึกษาความผูกพันกับเด็กทารก และแบ่งความผูกพันด้วยมิติของความผูกพันและการหลีกเลี่ยง

2.3 แบบประเมินประสบการณ์การมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิด (Experience in Close Relationship: ECR) มี 36 ข้อ เป็นแบบรายงานตนเอง ประเมินความผูกพันโดย Brennan และคณะ (1998 อ้างใน Shaver และ Fraley, 2002) สร้างจากการวิเคราะห์องค์ประกอบความผูกพันแบบโรแมนติกในวัยผู้ใหญ่ แบ่งเป็น 2 มาตรการ คือการหลีกเลี่ยง (หรือความอึดอัดใจในการมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิด และการฟังฟังผู้อื่น) และความวิตกกังวล (หรือความกลัวถูกปฏิเสธ และ

ถูกทอดทิ้ง) สำหรับความผูกพันทั้ง 4 แบบ มาจากการแบ่งความผูกพันออกเป็น 2 มิติ และสามารถทำนายตัวแปรที่ต้องการวัดได้แม่นยำและแน่นอนกว่าแบบสอบถามความสัมพันธ์ (The Relationship Questionnaire: RQ)

2.4 แบบประเมินประสบการณ์ในการมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดฉบับปรับปรุง (Experience in Close Relationship - Revise: ECR - R) มี 36 ข้อ พัฒนาโดย Fraley และคณะ (2000 อ้างใน Shaver และ Fraley, 2002) Shaver และคณะ (2000 อ้างใน Shaver และ Fraley, 2002) ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรายงานตนเอง และการสัมภาษณ์เพื่อวัดความผูกพันกับกลุ่มมารดา 135 ราย ที่มีบุตรธิดา อายุ 1 ขวบ ที่ถูกทดสอบใน Ainsworth Strange Situation พบว่า มาตรฐานเชิงปริมาณของ AAIs มีความสัมพันธ์กับการรายงานตนเอง แต่ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่าง AAIs กับ RQ และมีการสรุปว่า การวัดความผูกพัน โดยการวิเคราะห์ในเชิงมิติ จะมีความชัดเจนกว่า การวัดออกมาเป็นความผูกพันแต่ละแบบ และแต่ละแบบวัดมีความสัมพันธ์กันในระดับมิติ แม้จะต่างกัน ในจุดประสงค์ของการวัด Bartholomew และ Shaver, 1998 ; Fraley และ Fraley, 1998 อ้างใน Shaver และ Fraley, 2002)

จะเห็นว่า การวัดความผูกพันเป็นแบบรายงานตนเองเกิดขึ้นจากการพัฒนาอย่างเป็นระบบ แต่ทั้ง 4 แบบวัด เป็นการวัดความผูกพันในวัยผู้ใหญ่ หรือเป็นการวัดความผูกพันแบบโรแมนติก คือวัดความสัมพันธ์ระหว่างคู่รัก หรือคู่สมรส หรือว่าวัดประสบการณ์วัยเด็กกับผู้ปกครองของผู้ใหญ่ แต่ยังไม่พบว่ามี การวัดความผูกพันของวัยรุ่น หรือศึกษาความผูกพันในวัยรุ่น จากการค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า ความผูกพันในวัยผู้ใหญ่มีลักษณะเช่นเดียวกับวัยเด็ก ดังนั้นในช่วงวัยรุ่นน่าจะมีความผูกพันเช่นเดียวกับวัยเด็ก เพราะว่าเป็นความต่อเนื่องของพัฒนาการ ความผูกพันน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่วัยรุ่นใช้ในการปรับตัวตามวัย เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่ค้นหาเอกลักษณ์ของตนเอง ต้องการอิสระแยกจากบิดามารดา แต่ด้วยวุฒิภาวะที่ยังไม่พร้อม จึงยังต้องพึ่งพิงบิดามารดา การปรับตัวต่อการแยกจากบิดามารดาน่าจะมีความผูกพันเข้ามาเกี่ยวข้องและเป็นลักษณะความผูกพันเช่นเดียวกับที่ทารกมีปฏิกิริยาต่อการแยกจากบิดามารดา

ด้วยยังไม่มีแบบวัดความผูกพันของวัยรุ่น การศึกษาครั้งนี้จึงได้แสวงหารูปแบบหรือวิธีการใหม่ที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพในการวัดความผูกพัน โดยการสร้างแบบวัดความผูกพันในลักษณะคำตอบ “ใช่” และ “ไม่ใช่” เมื่อพิจารณาเรื่องความผูกพันแล้ว ความผูกพันเป็นประสบการณ์ ความคิดเห็น พิศนาคติ และพฤติกรรมของบุคคล เป็นลักษณะการตอบตามความคิดเห็นแบบรายงานตนเอง

แบบวัดความผูกพัน ดำเนินการสร้างตามขั้นตอน โดยดัดแปลงจาก โกสศ มีคุณ และคณะ (2545) ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบวัดความผูกพัน
2. ศึกษานิยาม โครงสร้าง ทฤษฎีบุคลิกภาพ และความผูกพัน และวิธีการสร้างแบบวัดบุคลิกภาพ รวมทั้งเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
3. ผู้วิจัยสร้างแบบวัดความผูกพันตามหลักแนวคิดของ Bartholomew (1990) และสรุปลักษณะความผูกพันแต่ละรูปแบบจากการค้นคว้าเอกสารต่างๆ
4. ผู้วิจัยสร้างคำถามให้ครอบคลุมในแต่ละรูปแบบของความผูกพัน
5. นำแบบวัดที่สร้างขึ้นมาตรวจความเที่ยงตรงเชิงปรากฏ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญซึ่งเป็นนักจิตวิทยา ผู้เชี่ยวชาญทางด้านสถิติและการวัดผลพิจารณาความสอดคล้องระหว่างข้อความ กับลักษณะของบุคลิกภาพที่วัด นำมาหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และหาค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อ โดยใช้เกณฑ์คัดเลือกรายข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อ 0.6 ขึ้นไป
6. หาค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดรายข้อ โดยนำไปวิเคราะห์กับกลุ่มที่ใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างแล้วคัดเลือกข้อที่มีน้ำหนักถ่วงตั้งแต่ 0.3 ขึ้นไป และคัดเลือกข้อของความผูกพันแต่ละรูปแบบให้มีจำนวนข้อที่เท่ากัน รูปแบบละ 10 ข้อคำถาม
7. นำแบบวัดที่ได้นำไปทดสอบกับกลุ่มที่ใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อหาความเชื่อมั่นของแบบวัดโดยวิธีสัมประสิทธิ์แบบแอลฟา
8. ได้แบบวัดความผูกพันในการวิจัย

ลักษณะของแบบสอบถาม

แบบวัดความผูกพันที่สร้างขึ้น มีจำนวน 40 ข้อคำถาม เป็นการตอบแบบ “ใช่” และ “ไม่ใช่”

คุณภาพของแบบสอบถาม

ผู้สร้างแบบทดสอบได้สร้างแบบวัดความผูกพัน โดยนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา จากข้อคำถาม 150 ข้อ นำมาหาค่าความเที่ยงตรงเชิงปรากฏ โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อ โดยใช้เกณฑ์การคัดเลือกรายข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง 0.6 ขึ้นไป คงเหลือข้อคำถาม จำนวน 95 ข้อ

จากนั้นได้นำแบบวัดความผูกพันจำนวน 95 ข้อ นำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเยาวชนชายที่กระทำผิดกฎหมายที่เข้าสู่กระบวนการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดเป็นรายข้อ โดยนำไปวิเคราะห์กับกลุ่มตัวอย่างแล้วคัดเลือกข้อ

ที่มีน้ำหนักถ่วงตั้งแต่ 0.3 ขึ้นไป คงเหลือข้อคำถาม 52 ข้อ และคัดเลือกข้อคำถามของความผูกพันแต่ละรูปแบบให้มีจำนวนข้อที่เท่ากัน รูปแบบละ 10 ข้อคำถาม ข้อคำถามของแบบทดสอบนี้จึงมีจำนวน 40 ข้อ

ผู้สร้างแบบทดสอบจึงได้นำแบบวัดความผูกพันจำนวน 40 ข้อ ไปหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือกับเยาวชนชายที่กระทำผิดกฎหมายที่เข้าสู่กระบวนการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น 0.84

3. แบบสำรวจอาการซึมเศร้า ชุด Beck Depression Inventory พัฒนาโดย Beck และคณะ (1961 อ้างใน มนัส ชันตนะจิตกกกุล, มมป.) วัดพฤติกรรมและอาการซึมเศร้าโดยเฉพาะสำหรับคัดกรองและวินิจฉัยเชิงคลินิกกับบุคคลทั่วไป ซึ่ง การประเมินภาวะความซึมเศร้าของบุคคลในขณะนั้นแสดงถึงบุคลิกภาพของบุคคลได้ นั่นคือ พฤติกรรม ความรู้สึกที่แสดงออกเป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงบุคลิกภาพของบุคคลได้ เนื่องจากบุคลิกภาพของบุคคลที่แสดงออกเป็นลักษณะเฉพาะ

ลักษณะของแบบสำรวจ

แบบสำรวจอาการซึมเศร้า มีจำนวน 21 ข้อ ของกลุ่มอาการซึมเศร้า ให้เลือกระดับพฤติกรรมและความรู้สึกที่แสดงออก มีคะแนนรวมระหว่าง 0 – 63 คะแนน

คุณภาพของแบบสำรวจ

คุณภาพของแบบสำรวจ มนัส ชันตนะจิตกกกุล (มมป.) มีการนำแบบสำรวจไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนมัธยมปลาย 1,540 คน และนักศึกษาปี 1 – 4 จำนวน 650 คน ทุกข้อมีอำนาจจำแนก $P < 0.05$ และมีความเที่ยงแบบ Alpha 0.79

ผู้วิจัยได้นำแบบสำรวจ ไปวัดกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายที่เข้าสู่กระบวนการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จำนวน 100 คน และนักเรียนมัธยมศึกษาอายุระหว่าง 15 – 18 ปี ในโรงเรียนจังหวัดแพร่ จำนวน 100 คน ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น 0.87

4. แบบวัดบุคลิกภาพต่อต้านสังคม โดยดัดแปลงจากแบบวัดบุคลิกภาพต่อต้านสังคมสำหรับนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ของ อมร ไชยแสน (2543) ได้สร้างโดยอาศัยรูปแบบของแบบสำรวจบุคลิกภาพ MMPI – 2

ลักษณะของแบบวัด

แบบวัดบุคลิกภาพต่อต้านสังคม มีจำนวน 140 ข้อ เพื่อสะดวกแก่การทำแบบวัด ผู้วิจัยได้ตัดแปลงโดยไม่แยกกระดาษคำตอบ แต่ให้มีข้อความอ่านและพิจารณาว่าตรงกับความรู้สึก ความคิดเห็น หรือพฤติกรรมหรือไม่ โดยให้เลือกตอบ “ใช่” หรือ “ไม่ใช่”

แบบวัดบุคลิกภาพต่อต้านสังคม แบ่งเป็นแต่ละด้านดังนี้

1. ด้านอันธพาล รวมถึงการกระทำผิดของวัยรุ่น และการประพฤติกเร	มี	34	ข้อ
2. ด้านยาเสพติด	มี	19	ข้อ
3. ด้านเบี่ยงเบนทางเพศ	มี	12	ข้อ
4. ด้านเข้าสังคมได้ยาก	มี	25	ข้อ

คุณภาพของแบบวัด

ผู้สร้างแบบทดสอบได้มีการนำแบบวัดไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเยาวชนชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 350 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2543 ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 539 คน ได้มีการตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบ พบว่ามีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญแต่ละข้อมีค่า t แสดงการจำแนกตั้งแต่ 2.0326 ขึ้นไป ($p < 0.01$ และ $p < 0.001$) มีความเที่ยงตรงเชิงสภาพโดยใช้เทคนิคกลุ่มรู้จัก ($p < 0.001$) ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดบุคลิกภาพต่อต้านสังคมในด้านอันธพาลรวมถึงการกระทำผิดของวัยรุ่นและการประพฤติกเร ด้านยาเสพติด ด้านเบี่ยงเบนทางเพศ และด้านเข้าสังคมได้ยาก หาโดยวิธีทดสอบซ้ำ มีค่า 0.859, 0.887, 0.898 และ 0.854 ตามลำดับ โดยความเชื่อมั่นทั้งฉบับมีค่า 0.902 และมีเกณฑ์ปกติของแบบวัดบุคลิกภาพต่อต้านสังคม

ผู้วิจัยได้นำแบบสำรวจ ไปวัดกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเยาวชนกระทำผิดกฎหมาย ที่เข้าสู่กระบวนการของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จำนวน 100 คน และนักเรียนมัธยมศึกษาในโรงเรียนจังหวัดแพร่ อายุระหว่าง 15 – 18 ปี จำนวน 100 คน ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น 0.94

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ทำหนังสือจากคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ถึงผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด เพื่อขอความร่วมมือและขอ

อนุญาตเก็บข้อมูลจากเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายและมาจากครอบครัวแตกแยกที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. ผู้วิจัยนำแบบวัดพร้อมกับแบบสำรวจข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ทำการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง และรวบรวมข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

1. การวิเคราะห์เชิงพรรณนา โดยหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง และเพื่อบรรยายลักษณะรูปแบบความผูกพัน และลักษณะบุคลิกภาพของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายและมาจากครอบครัวแตกแยก
2. การวิเคราะห์ค่าความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงและลักษณะบุคลิกภาพของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายและมาจากครอบครัวแตกแยก ด้วยสถิติสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
3. การวิเคราะห์ค่าความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบความผูกพันแบบไม่มั่นคงและลักษณะบุคลิกภาพของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายและมาจากครอบครัวแตกแยก แบบ Canonical Correlation

สถานที่ในการดำเนินการวิจัย

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดที่ได้จากการจับฉลาก 11 แห่ง ได้แก่ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดแพร่, ลำปาง , หนองบัวลำภู, นนทบุรี, ระยอง, สมุทรปราการ, กาญจนบุรี, สตูล, นครพนม, สุโขทัย และ นครสวรรค์